

Cuộc đời nhàngh phn Vi t lai M trên đ t Hoa K

Tác Giả- Phnng Anh, phóng viên RFA

Thứ Sáu, 18 Tháng 6 Năm 2010 12:06

Khi chính ph Hoa K ch p nh n cho con lai M tái đ nh c theo đ o lu t Home Coming Act vào th p niên 1990,

hàng trăm con lai M đã r i Vi t Nam đ n sinh s ng r i rác kh p các tỉ u bang trên đ t M .



Nhân viên trung tâm Good Shepherd Services t ch c tỉ c sinh nh t cho S Christine Tr ng M H nh hôm 7/5/2010.

Photo courtesy of shepherdatlanta.org

B k th q uê cha...

R t nh u ng i trong s h đã ch u r t nh u thi t thòi, b t công hay b b r i ngay trên đ t n c c a cha mình. Hàng ngày, h v n ph i đang tỉ p t c đ i m t v i các khó khăn, th thách trong n i bu n cô đ n mang theo su t cu c đ i nh đ đi tìm câu tr l i mình là ai gi a hai dòng máu M - Vi t?

Vào năm 1990, s Christine Tr ng M H nh, hi n là Giám Đ c Trung Tâm Giáo D c Thanh Thi u Niên và Gia Đình Atlanta, Georgia, tình c đ n thăm các gia đình ng i b n x đ a phnng. Bà đã g p m t s thi u n Vi t lai M này, bà k l i:

“Năm 1990, khi tôi v a đ n Georgia, tôi th y trong m t chung c g m kho ng 200 gia đình thì có đ n 180 gia đình là con lai, đa s là ph n kho ng t 30 đ n 35. Nhìn b ngoài thì y h t nh ng i M hay ng i b n x , nh ng các em không nói đ c tỉ ng M , cách suy nghĩ c a các em hoàn toàn khác v i xã h i M . Các em s ng v i nhau r t g n gũi, và đang trong tình tr ng g n nh là tuy t v ng ngay trên quê cha c a h .

“Khi ra đời, mẹ tôi sợ người ta thấy các em không nói tiếng mẹ thì nghĩ là các em người Mỹ và kỳ lạ. Vì nên đó vẫn không ra hàng ngày cho đến ngày hôm nay./Sợ Mẹ Hết

Khi ra đời, mẹ tôi sợ người ta thấy các em không nói tiếng mẹ thì nghĩ là các em người Mỹ và kỳ lạ. Vì nên đó vẫn không ra hàng ngày cho đến ngày hôm nay. Các em gặp rất nhiều chuyện đau khổ đời này, nhiều người vẫn đau lòng.”

Theo lời Sĩ Tráng Mẹ Hết thì có lẽ vì tiếng cộng đồng, cho nên họ thấy người lập gia đình với nhau, thấy người, mẹ tôi đi vô cùng khó khăn khi có con cái, họ không biết làm cách nào để dạy dỗ con mình. Bởi vậy, họ chưa bao giờ để tiếng nói của họ ảnh hưởng đến phúc gia đình. Bà nói tiếp: “Các em không biết làm sao trong vai trò làm cha làm mẹ, không biết cách giáo dục con cái. Các em con của những người tị nạn thì rất xinh đẹp, nhưng cũng không thành công trong học tập, vì bị các trẻ em khác kỳ lạ. Cha mẹ các em không giúp các em làm bài tập để học, không tham gia các buổi học, hay gặp gỡ thầy cô giáo để theo dõi vẫn để học và con cái vì không biết tiếng.”

Chị Nhung, mẹ tôi phải đến năm 1992, nay đã có 3 mẹ tôi con tâm sự rằng họ chỉ mới qua phải đi làm bằng xe đạp, sau này chị thấy người ta bắt đầu mua xe cho chị. Nhưng đi làm khó khăn và buồn nhất là chị sống ở Mỹ mà không biết nói tiếng Mỹ, bởi không có tiền nên con cái thì ở nhà học bài bên bà cùng trang lứa.

Chị tâm sự: “Mẹ em còn sống ở Việt Nam mà em không về thăm để vì không có tiền. Mình không đi học để, tiếng Anh không biết, đi làm cho các hãng xe cũng bị thất thời, người ta không coi trọng mình.”

...lên quê mẹ



Đ S M H nh cùng các cháu th h sau c a con lai M đ n h c i trung tâm Good Shepherd Services. Hình do S M H nh cung c p

Riêng vớich M Tho, đã đợc nh p qu c t ch M nh vào n l c c a chính b n thân khi theo h c l p luy n thi Qu c T ch do S M H nh t ch c, thì l i là tr ng h p khá đ c bi t, vì ngay c cái tên g i cũng không có vì ch ng có đ n m t m u gi y t tùy thân.

Khi n p h s theo đi n con lai, ch v qu đ xin gi y khai sinh, ngang qua ch M Tho nhi u l n, ch bèn l y tên đó là tên c a mình. Ch k có nhi u ng i h i ch sao l y tên M Tho, ch không bi t nói làm sao. Ch r t m c c m.

Ch tâm s :“H i nh , em đã b k th r i, em không đợc h c. C m i l n đi h c thì b ch i đá, ch c, b ch i là đ con lai, mày cút v M đi, không cho mày đ đây, bà ngo i và má nuôi em m i đ a em v quê tr n, sau này ng i ta m i đ a em lên thành ph .”

Cũng nh bao ng i con lai khác, n p h s đi M cũng không ph i là d dàng, vì ch ch ng có m t ai, mà cũng ch ng có m t đ ng xu dính túi. M t ng i Vi t Sóc Trăng đ n nói ch lên thành ph đ ông ta có th giúp làm h s . Ch đ ng ý đi theo, th nh ng, ch ng bao lâu, sau khi đã h m h p ch thì h đi v t biên và b r i ch ngay gi a lòng thành ph .

T cô vô thân, ch ph i b n ch i, lang thang ngoài đợc ng ki m t ng b a ăn ch ngày sinh n . M t anh xe ôm th ng tình đ a ch v nuôi và sau này nên duyên ch ng v . Ng t n i, anh cũng quá nghèo nên không đ t n lo lót.

Chák: “Chá làm giôy tángái ta đòi tá 3 đán 5 cây vàng, em không có tián, em nhángái ta viát đán đái, đi đác thì đi, không đi đác thì thôi. Lúc đó, cámái tuán vào ngày thánám, em mán xe đáp ngái ta em đi đán đáng Nguyán Du hay Nguyán Trái, á đó có pháng ván con lai, em cálên hoái.

“Em bángái Viát Nam hát hái, khi đá. Ngái ta không tiáp nhán mình, không coi mình là ngái Viát Nam. Ngái ta chá coi mình là mát đáa con lai bábárái, không có cha và xem tháng mình./Chá Má Tho .Tái mát báa tình cá có mát ông Má tá Bangkok qua, có cámát cô ngái Viát Nam. Em nói là em có đáng ký đán con lai, nháng không ai gái giôy tá cho em hát và áng coi ái trong computer, nói là em đã có giôy mái rái, mà ngái ta không đáa cho em hay sao?”

Và chính nhásáliáu lĩnh và kiên trì này mà cágia đình cáa chágám hai vácháng và 3 con đã đán đán hác vào năm 1993. Đó là tráng háp cáa Má Tho, còn riêng vái chá Duyên, cùng cháng và 5 con đán Má vào năm 2000 thì còn cácác hán. Cácuác đái, chábábán cho hát ngái này sang ngái khác đátrán, mãi cho tái khi cháláp gia đình. Chákángá ngày trác chá đái quê không có tián, không có ngái thân vì máchát, không đác hác hành, không có giôy tátù thân. “Đán khi gáp ông xã em bây giámái làm đái, ai dáđán năm 2000 thì Mákêu.”

Chánhálái “hái đó á đái quê, em hác đán láp hai, con cáa “Cách Máng” tái nó “quánáh” hoái, em đáu có hác đác, em á trong đáng khác chá cháy mà, báchái là “đá đá quác Má”. Chái quá bà ngoái đáu có dám cho em đi hác náa. Lán lên thì đái cáa em cábábán, ngái này bán cho ngái kia, bà ngoái nuôi bán đát em bao nhiêu giálúa, cho em làm mán làm thuê, trán cho ngái ta. Nháng mà bán đá làm ruáng thôi, chá không phái là làm tám báy, tám bá. Cuác đái em còn hán đác cái đó!”

“Tôi là ai?”



■ Các phụ nữ lai Mỹ trong một bữa tiệc gây quỹ cho Good Shepherd Services. Hình do Sá Má Hánh cung cấp.

Có thể nói, đa số những phụ nữ, hay nói đúng hơn là các bà mẹ Việt lai Mỹ đều có một quá khứ thật đau lòng. Khi có chương trình con lai thì họ coi như được cải đời, và tất cả đều hy vọng vào một ngày mai tươi sáng.

Giờ đây, bao năm sống trên quê hương của cha mình, những vì không được học hành, không được dạy dỗ nên họ vẫn đang đối mặt với bất bao khó khăn và trở ngại.

Điều đáng quý hơn cả là họ vẫn cố gắng duy trì con mình theo phong tục tập quán của Việt Nam, như là Sá Má Hánh là họ “vẫn tiếp tục sống như những bà mẹ Việt Nam. Họ rất chịu khó, cần cù làm việc. Có nhiều em vẫn cố gắng giúp nuôi mẹ hay bà nội, bà ngoại còn sống ở Việt Nam. Các em thích gặp gỡ nhau, và giúp đỡ nhau trong tình yêu, không bao giờ các em oán thù cha của họ. Đó là điều mà mình học được từ các em. Bài học về lòng tha thứ và quên đi.”

Chị Nhung thì vẫn cảm thấy khó khăn và lo lắng, vì “sống ở đây chị yêu là tiếng Anh thôi, mình không biết là thua. Em ít có đi đâu lắm. Nếu cho em về Việt Nam, chắc em về là, sau này con cái lớn chắc em cũng về VN sống, còn bây giờ thì không nói gì trước được.”

“Cuộc đời của em sao khổ quá, em không biết cha là ai, mẹ thì chết, em cũng không biết em là ai ...Mẹ hay Việt, là nước nào em cũng không biết.../Chị Duyên

Riêng với chị Mä Tho thì chị nhận mình là người Mỹ vì “em bé người Việt Nam hết häi, khi đó. Người ta không tiếp nhận mình, không coi mình là người Việt Nam. Người ta chỉ coi mình là một đứa con lai bä bä räi, không có cha và xem thường mình. Nhưng bao người khác, người ta là người Việt Nam thì rất là hân hạnh, nhưng em thì khác. Dù đất Mỹ này không công nhận em là một đứa con, nhưng em vẫn hân hạnh nhận Mỹ là đất nước của em. Em không biết nếu em còn ở Việt Nam thì sẽ như thế nào, em có còn sống được hay không...”

Dù sống ở Việt Nam trước kia hay trên đất Hoa Kỳ hiện nay, hầu như vẫn chưa ai tìm được câu trả lời thoä đáng, cho câu hỏi “tôi là ai?” như chị Duyên tâm sự:

Em nói em con lai thôi, mình näa Việt, näa Mỹ không biết làm sao näa, em thì cũng không ăn học gì đâu. Mình cầu xin cho 5 đứa con mình cuộc sống được yên tĩnh, không như cuộc đời của mẹ nó. Cuộc đời của em sao khổ quá, em không biết cha là ai, mẹ thì chết, em cũng không biết em là ai ...Mỹ hay Việt, là nước nào em cũng không biết...(khóc)